

JOSIE SILVER

*O noapte
pe insulă*

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA FLORESCU

NEMIRA

Redactor-șef: Alina SÂRBU
Prelucrarea copertei și caligrafia titlului: Raluca ILIE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Anca BACIU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Elena-Anca COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVER, JOSIE

O noapte pe insulă / Josie Silver ; trad. din lb. engleză: Alexandra Florescu. -
București : Editura Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1614-1

I. Florescu, Alexandra (trad.)

821.111

Josie Silver
ONE NIGHT ON THE ISLAND
Copyright © Josie Silver, 2022
First published as ONE NIGHT ON THE ISLAND in 2022 by Viking, an imprint of
Penguin General.
Penguin General is part of the Penguin Random House group of companies.

Copyright © NEMIRA 2023, pentru prezenta ediție în limba română.
DAMEN TANGO este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de Paper Print Invest, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1614-1

CLEO

ÎN CĂUTAREA FLAMINGOULUI

28 septembrie, Londra

— Tu chiar vrei să mă trimiți pe o insulă îndepărtată ca să mă mărit cu mine însămi?

Simt că încep să mă înroșesc în timp ce stau față în față cu Ali, șefa mea îngrozitor de misterioasă de la *Women Today*. M-a mai pus ea să fac tot felul de trăsnaï de-a lungul anilor, dar asta e chiar culmea.

— N-are valoare juridică, zice, de parcă asta ar fi fost singura mea obiecție.

— Uite care-i treaba.

Îmi masez puntea nasului cu două degete și-mi aleg cuvintele cu mare atenție.

— Una e când o vedetă de primă mână declară, într-un interviu pentru *Vogue*, că e într-un parteneriat cu ea însăși, Ali. Și cu totul altceva e ca o tipă de aproape treizeci de ani, care scrie o rubrică despre relații, să pretindă că face același lucru.

Mă bălbâi când zic ce vârstă am; numărul parcă mi se lipește de cerul gurii. Treizeci mi se părea o vârstă ca oricare alta până să fac douăzeci și nouă și trei sferturi, dar acum, că mai am puțin și schimb prefixul, am tot felul de anxietăți neprevăzute și nepoftite.

Eram, adică *sunt* hotărâtă să nu fiu genul de tipă care face o dramă din asta, însă pe zi ce trece mă simt de parcă mi se adaugă o greutate în spinare – greutatea alea mici, din fontă, cum au cântarele vechi de bucătărie. Simt că dispar sub un morman de greutate micuțe și invizibile și Ali a observat că mă fac tot mai mică, fiindcă lui Ali nu-i scapă nimic. N-a ajuns redactor-șef la unul dintre cele mai citite site-uri pentru femei din Marea Britanie culcându-se pe o ureche; ascensiunea ei fulminantă e de notorietate în industria noastră și e privită deopotrivă cu invidie și respect. Eu, una, mă consider norocoasă că sunt angajată ei; ba chiar aș îndrăzni să zic că-i sunt și prietenă. Iar ea e o prietenă care nu stă niciodată locului, cu priviri sfredelitoare, care mă intimidează și mă pune să fac chestii pe care nu vreau să le fac. Ca, de exemplu, să mă duc pe o insulă irlandeză de care n-am auzit în viața mea și să mă mărit cu mine însămi.

— Pe bune, Clee, am dat peste interviul ăla cu Emma Watson în weekend și m-am gândit imediat la tine.

Se ridică de pe scaun și începe să facă ture prin birou, prea entuziasmată de propriile idei ca să stea jos.

— O serie de relații eșuate, aproape treizeci de ani, îi dă înainte bifând lista pe degete, o tânără care încearcă să-și definească locul în lume ca femeie celibatară sub presiunea constantă a presei și a așteptărilor celorlalți.

— Da, mi se rupe inima de mila ei, zău. Trebuie să fie tare nașol să fii nevoită să te pupi cu R-Patz¹ ca să faci un ban.

Eram leșinată după el în adolescență, vampirul nemuritor care strălucește. Și mă mai mir că n-am fost în stare să-mi găsesc jumătatea după ce mi-am creat asemenea așteptări nerealiste. Dar asta e o altă discuție, pentru altă rubrică.

¹ Robert Pattinson, actor britanic care a interpretat rolul principal din seria de filme cu vampiri *Twilight* (n. tr.).

— N-a pus-o nimeni să se pupe cu R-Patz. Nu bagateliza contribuția Emmei ca să te simți tu mai bine, știi că am dreptate.

Trag de o ață desprinsă din tapițeria scaunului.

— Nu e corect să zici că am o serie de relații eșuate la activ. Ține de fișa postului, cum ar veni.

— Da, da, știi. Te plătim să ieși în oraș cu diverși tipi și să-ți pui inima la bătaie. Ne plac la nebunie optimismul și încrederea ta că o să-ți găsești flamingoul până la urmă.

„În căutarea flamingoului“ e sloganul jurnalului meu online, fiindcă flamingii se împerechează pe viață. Ne-am gândit la diverse animale care se împerechează pe viață, dar „În căutarea gibbonului“ te ducea cu gândul la funduri roșii și despăducheri reciproce, iar „În căutarea verii“ avea conotații vulgare. „În căutarea flamingoului“ ni s-a părut cel mai potrivit, dar mi-am cam pierdut interesul în ultima vreme, mai ales că am primit cadou atâtea porcărioare cu flamingo, încât aş putea să-mi deschid un magazin tematic.

— Clee, trebuie să faci ceva deosebit când împlinești treizeci de ani. E un moment crucial în viața unei femei.

Ali tace în felul acela al ei care înseamnă că urmează să spună ceva nasol.

— Ori asta, ori îți faci tatuajul.

Oftez. Trebuia să mă aștept la asta. Tatuajul a devenit un fel de glumă în ședințele de redacție. De fiecare dată când zic că nu mai știu despre ce să scriu, mereu se găsește cineva să-mi arunce o privire piezișă și să-mi sugereze să-mi fac un tatuaj cu un flamingo, preferabil într-un loc cât mai vizibil.

— OK. Nu zic că nu sunt de acord cu ce-a spus Emma despre parteneriatul cu sine, încep eu, precaută. Înțeleg. Vrea să spună că ea însăși e o ființă completă, singură, dar nu însingurată.

Ali încuviințează din cap. Nu mă întrepru; știu că așteaptă să mă conving singură. Se pricepe de minune să tacă pentru a obține ce vrea.

— E o femeie activă, independentă, care știe că poate avea o viață împlinită și altfel, îmi continui gândurile. Nu e mai puțin femeie fiindcă n-are partener și o droaie de plozi și nu se lasă intimidată de faptul că ambele surori și fratele ei sunt căsătoriți și au copii, nici nu se simte obligată să-și apere alegerea de a rămâne celibatară la fiecare întrunire de familie, în ciuda faptului că se înecă într-un ocean de invitații la nunți și botezuri – adică mă bucur sincer pentru toți, dar chiar trebuie să-mi fluture bucuria lor pe la nas cu litere caligrafiate în cerneală aurie, ce mama naibii?

Tac brusc când îmi dau seama că vorbesc cam tare și că, de la un punct încolo, nu mai era vorba despre Emma Watson, ci începusem să vorbesc despre mine. Plus că e nedrept din partea mea să mă plâng de fratele meu Tom – e singurul din familie care nu comentează niciodată că ar fi timpul să fac un copil sau să mă combin cu cineva. Dintre noi trei, frații, el e cel mai mare ca vârstă, cu o diferență de șapte ani între noi doi, însă suntem apropiați în toate celelalte privințe. Ar fi simplu să-i atribui un rol de figură paternă în viața mea, ținând cont că tata a murit când aveam trei ani, dar Tom e cel care-mi dădea țigări pe ascuns în adolescență și nu mă pâra când stăteam seara până târziu prin oraș. Amândoi semănăm cu tata, avem părul negru și privirea buclucașă, cel puțin așa zice mama.

Ali se așază înapoi la locul ei, netulburată câtuși de puțin de perorațiile mele. Ține mâinile împreunate de parcă se gândește sau se roagă.

— Exact asta ziceam și eu, spune în cele din urmă. E o ocazie perfectă să scapi de presiunea petrecerii-surpriză pe care ți-o coc ai tăi de ziua ta, o scuză minunată să refuzi politicos invitațiile la diversele nunți și botezuri din perioada următoare și să-ți tragi și tu suflul pentru prima oară în ultimii trei ani.

— Ai mei îmi organizează o petrecere-surpriză?

Ali dă din cap că da.

— Mi-a scris mama ta un e-mail săptămâna trecută să mă întrebe dacă poți să-ți iei niște zile libere și să-mi ceară o listă cu „prieteni tăi din Londra“. Am făcut ghilimele în aer fiindcă chiar așa mi-a scris, cu ghilimele. A mai zis și că-ți caută foștii colegi de școală pe Facebook. Și foștii iubiți. Practic, ca la înmormântare, numai că n-ai murit.

Mă mănâncă degetele să-i trimit un mesaj lui Tom să-mi zică toate amănuntele. Îi iubesc pe ai mei din tot sufletul, dar oare știu că o cameră întunecată unde stau la pândă toate fantomele trecutului e cel mai urât coșmar al meu? Prefer să-mi tatuez un flamingo. Pe față.

— Deci, am două variante: fie o petrecere uriașă de ziua mea, fie accept propunerea ta să mă cuplez cu mine însămi, singură, pe o insulă îndepărtată din largul coastei irlandeze, de care n-a auzit nimeni, rezum eu discuția de până acum.

— Pe Salvation Island¹, zice Ali.

Deduc după mutra ei satisfăcută că e foarte încântată de numele inspirat al insulei. Probabil l-a schimbat ea însăși prin recensământ prin orice procedură prin care se schimbă numele unei insule. Ar fi în stare de așa ceva, dacă ar ști că i-ar aduce mai mulți cititori.

— Pe banii firmei, adaugă, de parcă mi-ar face o ofertă de nerefuzat.

— Nu mai bine mă cuplez cu mine însămi la mine acasă?

— Nu.

— Atunci în Maldive?

— Nu pe banii firmei, nu.

— E frig acolo?

Ali se străduiește să nu se strâmbe și zâmbește forțat.

¹ „Insula Salvării“ (engl.) (n. tr.).

— Ei, na. Cine a scris vreodată o capodoperă sub o umbrelă de plajă? Imaginează-ți un foc de lemne și cești din care se ridică aburii ambiției.

— Asta-i dintr-o melodie a lui Dolly Parton, zic bosumflată și deloc încântată de situație.

— Pe Salvation Island n-ai program de la 9 la 5, zice Ali cu o licărire în priviri, atrăgându-mă încetîșor de partea ei.

Îmi cântăresc opțiunile. Simt cum mă cuprinde un val de anxietate numai când mă gândesc că mai am puțin și fac treizeci de ani. Mai bine o iau la sănătoasa decât să-mi serbez ziua printr-o dita-mai petrecerea alături de oameni pe care nu-i mai cunosc și care sigur îmi vor scoate ochii cu verighetele lor.

— Îmi place Irlanda, ce-i drept, zic cu jumătate de gură și simt cum plasa lui Ali se strânge tot mai mult în jurul meu, așa cum știuse că se va întâmpla de la bun început.

Ea dă din cap.

— Cabana e superbă. E complet izolată.

Face o pauză.

— E visul oricărui scriitor.

Îmi spune asta fiindcă știe că-mi va merge direct la inimă. Deși momentan sunt doar o jurnalistă care scrie despre relații, i-am mărturisit, după câteva pahare de vin, că mi-aș dori să scriu romane și i-am povestit despre visurile mele din adolescență, care abia mai pâlpâie sub tăvălugul vieții londoneze. Mi-e ciudă pe ea și o admir totodată pentru cum reușește să-mi zgândărească speranțele fără să spună prea multe.

— De unde știi de locul ăsta, mă rog? o întreb cu glas șovăitor. Ali oftează.

— De la Carole. Una dintre prietenele ei hipiote a fost acolo într-o tabără de meditație sau de curățare a energiilor negative, ceva de genul ăsta. O știi doar, mereu crede că mai am puțin și-o iau razna.

O noapte pe insulă

Cumnata lui Ali, Carole, își exprimă îngrijorarea prin cadouri de ziua ei de naștere și de Crăciun; vouchere pentru terapie cu ventuze, cărți de dezvoltare personală, un gong tibetan pe care Ali îl mai trosnește câteodată când vrea să ne facă pe toți atenți.

— Ia-o ca pe o lună de miere, revine ea la subiect. O lună de miere cu tine însăși.

Nici nu încearcă măcar să ascundă cât e de mândră de găselnița ei.

— Are Wi-Fi? întreb eu, încercând să scap. Nu pot să merg dacă n-am cum să-ți trimit articolele.

— Nu chiar, dar te-aș trimite eu într-un loc fără internet? E în sat, cică e la zece minute de mers pe jos.

Super. Frig, ploaie și fără Instagram cât stau pe vecu.

— Ai făcut deja rezervarea, nu-i așa? zic eu resemnată.

Ali începe să fredoneze marșul nupțial în timp ce deschide serarul de la birou și-mi întinde o căciulă roșie cu moț.

— Zborul e joi.

CLEO

PROGNOZĂ: ȘANSE MARI DE SFATURI NESOLICITATE

Patru zile mai târziu, undeva pe Oceanul Atlantic

O să mor și numai Emma Watson e de vină.

Dacă aş avea semnal la mobil, aş suna-o pe Ali și aş înjura-o ca un marinar, o expresie cât se poate de nimerită fiindcă sunt pe un feribot ca vai de steaua lui, în apele învolburate ale Oceanului Atlantic. E ca pe corabia piraților dintr-un parc de distracții, dar fără măsuri de siguranță și fără pic de distracție.

Salvation Island... Mă rog, ăsta e numele englezesc; se cheamă Slánú de fapt, dar Ali mi-a zis că lumea folosește mai mult denumirea englezească, probabil ca să vândă mai multe prosoape de bucătărie inscripționate și alte suvenire pentru turiști. Dacă nu mi-ar fi rău, aş spune că numele insulei e de-a dreptul ironic. În schimb, mă țin strâns de balustrada alunecoasă de lângă bancheta pe care stau și mă rog discret din buze să acostăm cu bine. Tremur din toate încheieturile în geaca mea mult prea subțire, stropi de apă înghețată mă biciuiesc încontinuu peste față și tare mi-aș fi dorit să am pe cap o glugă în loc de căciula roșie cu moț de la Ali, care e learcă.

— Uită-te la linia orizontului, asta ajută împotriva răului de mare.

Mă uit chiorâș la singurul pasager de pe feribot în afară de mine, neimpresionată de sfatul lui nesolicitat. Nu pricep cum pe mine mă zgâlțâie barca încolo și înapoi ca pe o păpușă de cârpă, în vreme ce el reușește să stea locului pe bancheta de vizavi de parcă ar fi legat. Cine știe, poate chiar e legat. Pare genul de tip care nu iese din casă fără un cârlig de siguranță în buzunar. Probabil că-i plac vacanțele cu tot felul de activități sportive în aer liber.

— Sunt bine, mersi, îi strig ca să mă fac auzită.

— Cum zici tu, dar ești cam galbenă la față, îmi strigă.

Nu-mi dau seama exact de unde e accentul; să fie american, oare?

Mi se pare că m-a judecat la prima vedere și a decis că sunt o bleagă și n-am ce căuta pe mare. Nu zic că n-ar fi adevărat, dar mi s-a acrit de oameni care-și dau cu presupusul în ceea ce mă privește.

— Voiam doar să te ajut.

Ridică indiferent din umeri când nu-i răspund.

— Dacă-ți vine să vomți, vomită peste bord. Atât voiam să-ți zic.

Sigur că da. Jane îl refuză pe Tarzan când se oferă s-o ducă prin aer pe liana lui, iar Tarzan pune bot.

— O să mă străduiesc, zbier peste zgomotul motorului. Îți cer scuze anticipat dacă ratez și vomit pe tine.

Da, recunosc că replica asta a fost cam scârboasă, chiar și pentru mine; sunt foarte tăfnoasă fiindcă mă tem pentru viața mea. Și pentru că tipul ăsta are o canadiană de zici că au murit un milion de găște ca să-i țină lui de cald, iar gluga aia e mai mare decât corutul în care am dormit cu Rubes la festivalul de la Glastonbury acum câteva veri. Nu văd mai nimic din pricina stropilor de apă sărată. Măcar am picioarele uscate, că în rest sunt flească. Mă cutremur de spaimă de fiecare dată când saltă feribotul pe coama unui val. Nu mi-am propus să mă înec în mijlocul Mării Irlandei alături de un american înfofolit.

Nu cad în genunchi să sărut nisipul când mă dau jos din feribot cu mersul împleticit și mai fac câțiva pași prin apă până pe Salvation Island, deși simt că parcă exact asta ar trebui să fac.

— Știi drumul de aici?

Căpitanul se uită la mine printr-o claie de plete cărunte.

— Eu tre' să fac cale întoarsă până nu se întunecă.

Bineînțeles că n-am nici cea mai vagă idee încotro ar trebui s-o apuc, dar la fel cum nu-i spui coafezei că bretonul pe care tocmai ți l-a făcut e de-a dreptul hidos, dau din cap și-i zic că mă descurc. Se uită la mine neîncrezător.

— Nu-i decât un singur drum, la o adică.

Îmi arată din cap la dreapta, către norii tot mai negri care se adună cu repeziciune. Abia disting silueta celui alt pasager de pe feribot cum se îndepărtează deja și se pierde în ceață cu canadiana lui mare și roșie. Pare să știe drumul, probabil e vreun localnic care cunoaște insula ca-n palmă.

— Ține drumul ăsta și-o să dai de magazinul lui Brianne la un moment dat.

Și cu asta ridică mâna în semn de rămas-bun și o ia în pas alergător pe plaja cu pietre către feribot.

Și uite-așa, mă trezesc singură cuc la ce-mi pare a fi capătul lumii. Nu văd decât plaja pustie din fața mea și câmpurile mocirloase care se unduiesc în depărtare în spatele meu. Nu mi-e așa de frică pe cât ar trebui să-mi fie, dar asta s-ar putea să fie din cauza faptului că eram în pericol de moarte cu zece minute în urmă. Trag adânc în piept aerul rece și cenușiu al Irlandei și-mi dau seama că sunt chiar entuziasmată.

În ultimele luni am tot avut senzația săcâitoare că ar fi timpul pentru o schimbare. Aveam douăzeci și șase de ani când m-am angajat să țin o țară întreagă la curent cu aventurile mele în căutarea flamingoului și, pe atunci, era un mod distractiv și genial de a câștiga un salariu. Mă mutasem la Londra cu vreo doi ani înainte,

cu visuri mărețe și buzunarele goale, abia coborâtă din tren, venită din suburbiile din nord și, cumva, am reușit să-mi înfig ghearele destul de adânc cât să nu fiu nevoită să mă întorc acasă. Am profitat de toate ocaziile care s-au ivit și am băgat capul pe toate ușile întredeschise, mânată de entuziasmul tinereții și de certitudinea că eram pe drumul cel bun. Încetul cu încetul, am avansat de pe canapea în garsonieră, de la un serviciu nasol la un serviciu mai puțin nasol și tot așa, până când am aterizat în raza vizuală a lui Alison Stone. O femeie care a văzut în mine ambiție și curaj acolo unde alții, inclusiv familia mea, vedeau doar naivitate și nesăbuiță. La drept vorbind, probabil că avea nevoie de cineva care să scrie despre relații și eu am picat la țanc, dar n-are nicio importanță, fiindcă eu îmi găsisem un cuib și am avut grijă să-l căptușesc zdravăn ca nu cumva să-mi ia locul vreo coșofană aflată în trecere. În următorii patru ani și jumătate, Cleo Wilder a devenit o femeie în căutarea flamingoului ei și chiar m-am distrat de minune; am cunoscut oameni care mi-au devenit prieteni apropiați, am fost în locuri pe care nu le-aș fi descoperit altfel și am râs până mi-au dat lacrimile. Am și plâns uneori, desigur, fiindcă s-a întâmplat să cred că mi-am găsit flamingoul, dar după o vreme s-a dovedit că nu era decât un porumbel voiajor. Dar dacă ar fi să descriu cum mă simt în acest moment al vieții mele, aș zice că sunt extenuată. Mă simt vlăguită până în măduva oaselor, dar, undeva pe insula asta, mă așteaptă un pat.

Momentan, prioritatea mea numărul unu e să găsesc magazinul lui Brianne, care, conform indicațiilor pe care mi le-a printat Ali, ar trebui să fie în apropiere, să iau cheile și să mă cazez în noua mea casă temporară: Cabana Vidra. Îmi sună a genul ăla de loc care are perne confortabile, așa că pornesc cu pași hotărâți în căutarea civilizației.

Se pare că la civilizație e închis. Plăcuța de pe ușa magazinașului îmbrăcat în lambriuri albe mă informează că e deschis câteva

ore în fiecare zi. Din fericire, pe ușă e agățat și un plic pe care scrie „cheile de la Vidra“, cu cariocă albastră. Ha! Mișto. Dacă aș face așa ceva în Londra, n-ar trece nici o oră până să se mute altcineva în casă și să planteze marijuana. Iau plicul de pe ușă și văd că cineva a scris un mesaj pe verso:

Bună!

Scuze că nu te-am așteptat, asta e cheia de la ușa din față a cabanei Vidra, cheia de la ușa din spate e sub melc. O iei pe drumul ăsta până în capăt, urci dealul și o să vezi acoperișul casei jos, pe plajă. E ceva de urcat. Ți-am lăsat câte ceva în frigider în semn de bun-venit, ne vedem curând.

Pupici,
Brianne

Scutur conținutul plicului în palmă: o cheie argintie, cu un breloc galben din plastic, în formă de soare. Pofitim optimism! Din ce-am citit, soarele nu se arată prea des pe aici, dar ghidul de călătorie zice că atunci când strălucește, insula asta și cele din jur se transformă în giuvaiere verzi și albastre împrăștiate pe suprafața oceanului, ca niște pietre prețioase dintr-un colier rupt. Nu se anunță soare în viitorul apropiat; am verificat prognoza meteo azi-dimineață și, în următoarea perioadă, va fi înnorat, frig și vânt puternic. Nu-i nimic. N-am venit aici ca să mă bronz.

Brianne a uitat să menționeze că drumul e foarte, foarte lung. Sau poate că nu e, dar așa mi s-a părut după ce am târât în sus, pe deal, ditamai valiza, cu blugii uzi și grei ca plumbul și pe un vânt îngrozitor; ca să nu mai zic că dealul ăsta e, de fapt, un munte în toată regula. E ceva de urcat, la naiba. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum, fiindcă priveliștea de aici de sus e pur și simplu fenomenală, chiar și în această după-amiază târzie cu vreme urâtă.

O noapte pe insulă

Povârnișuri șerpuitoare înverzite și presărate cu bolovani se întind cât vezi cu ochii, întretăiate de ziduri de piatră joase și strâmbe, pe dealurile învecinate se zăresc din loc în loc colibe părăsite, iar pe partea cealaltă, la poalele dealului, e un golfuleț pe o limbă de nisip. Iată și cabana Vidra, o căsuță cu acoperiș din țiglă, adăpostită între stânci.

De-a lungul anilor, am tot scris prin articolele mele despre cum una sau alta îți taie răsuflarea, dar locul ăsta chiar mi-o taie la propriu. Mă așez cu fundul pe un pietroi aflat chiar acolo, să-mi trag sufletul și să mă minunez de priveliște. E spectaculoasă. E atâta frumusețe solitară și atâta măreție, că mă dor ochii. Simt că mă învăluie, de parcă insula însăși mă îmbrățișează. Îmi aud propria respirație chinuită și neregulată în vreme ce vântul mă șfichiuieste tot mai aprig, apoi se întâmplă ceva ciudat și complet neprevăzut. Izbucnesc în plâns.